

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ

Για την Πόλη, τον πολίτη, τον πολυισμό

Μηνιαία Πολιτική Εφημερίδα * Εκδότης - Διευθυντής: Μιχάλης Βασιλειάδης

ΕΤΟΣ 6ο - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 64 - ΙΟΥΛΙΟΣ 1996 - Διευθ.: Ακροπόλεως 61 Καλλιθέα 176.75 Τηλ. 95.83.225 Fax: 95.10.787
Γραφείο Επικοινωνίας (Κατόπιν προσυνεννόησης): Εμμανουήλ Μπενάκη & Βαλτετσίου 52 - Πλατεία Εξαρχείων 106.81 Αθήνα Τηλ. 36.47.297

Η πολιτική του Πατριάρχου Βαρθολομαίου

Από τον Παν. Δρακόπουλο

Ετούτο το καλοκαίρι, το εκκοσμημένο της ιστορίας χτυπά σημαίνοντας την αλλαγή ώρας της Εκκλησίας μας, χτυπά αναγγέλλοντας την αλλαγή πορείας της ομογένειας. Γιατί στο θρόνο της Ελληνικής Εκκλησίας της Αμερικής δεν έρχεται ένας νέος αλλά ένας άλλος Αρχιεπίσκοπος. Καθώς είναι φυσικό, η επιλογή του Προκαθημένου Αμερικής θα γίνει αφορμή

για πολλές συζητήσεις γύρω από την πολιτική του Πατριαρχείου. Αυτήν την πολιτική θα επιχειρήσω να περιγράψω στο προκείμενο άρθρο.

Εκείνο που πρέπει να έχουμε ως δεδομένο, αν θέλουμε να έχουμε σωστή κρίση για πρόσωπα και πράγματα, είναι ότι το Φανάρι δεν ακολουθεί προτιμησιακή πολιτική. Χωρίς άλλο, δεν μπορεί κανείς να

παρακάμψει την προσωπική συμπάθεια του Πατριάρχου προς κάποιον Αρχιερέα. Αλλά έχει αποδειχθεί ότι οι συμπάθειες δεν θολώνουν την κρίση κι ότι οι επιλογές προσώπων υπηρετούν την πολιτική γραμμή που έχει χαραχθεί κι όχι τις προσωπικές συμπάθειες. Πρέπει λοιπόν να είμαστε βέβαιοι ότι η επιλογή του νέου Αρχιεπισκόπου Αμερικής δεν εκφράζει προτίμηση προς κάποιο πρόσωπο αλλά την εκτίμηση ότι ο Αρχιερέας αυτός έχει την ικανότητα και τη θέληση να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της Εκκλησίας και να συνεργασθεί στενά με το Πατριαρχείο στην υλοποίηση της γενικής πολιτικής του. Για να καταλάβουμε αυτή την πολιτική, θα χρειασθεί μια μικρή αναδρομή.

Ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Αθηναγόρας εξελέγη Πατριάρχης ΚΠόλεως με προσωπική παρέμβαση του Προέδρου των ΗΠΑ Χάρυ Τρούμαν, παρέμβαση που κατέστησε δημόσια γνωστή η μετάβαση του νεοεκλεγέντος στην Πόλη με το επίσημο προεδρικό αεροπλάνο. Ο Τρούμαν δεν εκδήλωσε με αυτόν τον φαντασμαγορικό τρόπο απλώς και μόνο την προσωπική του φιλία με τον Αθηναγόρα. Εξέφρασε

Συνέχεια στη σελ. 3

Οι μαυροντυμένες "μάνες του Σαββάτου"

Στα "Λακωνικά" μας σημειώματα του Μαΐου είχαμε αναφερθεί στο "άλλο συνέδριο", αυτό το "διεθνές των αγνοουμένων", που προγραμματίστηκε μεν για την Πόλη, ενώ μάλιστα βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη το συνέδριο του "Habitat", εμποδίστηκε όμως από την Νομαρχία Σταμπούλ. Αφορούσε άτομα που αγνοούνται από τη στιγμή που συνελήφθησαν από τις επίσημες κρατικές αρχές, φυσικά σε όλο τον κόσμο. Το ότι επιλέχθηκε η Τουρκία οφείλεται στο θλιβερό της προνόμιο να είναι πρώτη στον τομέα αυτό.

Ποιούς να πρωτοθυμηθεί κανείς; Ας παραθέσουμε λίγες περιπτώσεις, από τις εκατοντάδες που κατά καιρούς είδαν το φως της δημοσιότητας από τις στήλες που κρατούν σε εφημερίδες κάποιοι τολμηροί και έντιμοι τούρκοι δημοσιογράφοι, συγκαίροντάς τους ταυτόχρονα για την επιμονή τους να δίνουν δημοσιότητα στο θέμα, πράξη που εκθέτει σίγουρα και τους ίδιους σε θανάσιμο κίνδυνο.

Από την 1η Απριλίου (τ.ε.) ψάχνει η Χασενέ Τούγκογλου τον άντρα της Ταλάτ. Στα 17 του, ανήλικος ακόμα και αμούστακος, έφυγε αγωνιζόμενος και χτυπημένος αλύπητα από τις σφαίρες των ασφαλιτών ο Ιεφάν Νταγιάς. Πέροι, ενώ ήταν κρατούμενος σκοτώθηκε βασανιζόμενος από τους ανακριτές του ο Χασάν Οτζάκ και το πτώμα του παραχώθηκε στο διάσημο πλέον στην Τουρκία- "νεκροταφείο των μοναχικών". Και ο ανταποκριτής της εφημερίδας "Evrensel" Μετίν Γκιόκτεπε, αποχαιρέτησε τη ζωή, τη στιγμή που δεχόταν την "περιποίηση" αυτών που τον συνέλαβαν. Ακόμα, με τους Χασάν Γκιουλνουνάι, Χουσεΐν Τοραμάν, Ντιουζγκιούν Τεκίν, Ριντβάν Καρακότς και άλλους, ο χορός καλά κρατεί...

Αυτά και άλλα τόσα ήταν η αιτία που δημιούργησε το κίνημα των "μανάδων του Σαββάτου". Πρόκειται για μάνες που ψάχνουν τα παιδιά τους τα οποία έχουν εξαφανιστεί από τη στιγμή που τα συνέλαβαν οι αρχές. Τα πρωινά κάθε Σαββάτου, εδώ και πάνω απ' ένα χρόνο, οι μαυροντυμένες αυτές γυναίκες μαζεύονται στο Πέρα, στο κέντρο δηλαδή της Πόλης, μπροστά στο περιώνυμο και ιστορικό λύκειο Γαλατά-σαράι και διαδηλώνουν δίχως να προκαλούν, για τα παιδιά τους. Ούτε όμως τα βουβά τους αυτά δάκρυα άντεξαν να αντιμετωπίσουν, εκείνοι που ευθύνονται για τους "αγνοούμενους" και έδωσαν

εντολή να τις διαλύσουν. Εδώ και αρκετό καιρό λοιπόν, οι μάνες αυτές, τα πρωινά του Σαββάτου παίζουν κυνηγητό με την αστυνομία και ξυλοκοπούνται αλύπητα. Πρόσφατα το γεγονός -επιτέλους- βρήκε θέση και στα ελληνικά ΜΜΕ, όταν γυναίκες - μέλη του ΣΥΝ., που πήγαν να συμπαρασταθούν στις "μανάδες", συνελήφθησαν από τις τουρκικές αρχές, κακοποιήθηκαν και απελάθηκαν.

Αυτή ήταν η αιτία που η διεθνής επιτροπή αποφάσισε να διοργανώσει το συνέδριο στην Πόλη, αλλά βρέθηκε αντιμέτωπη με την απαγόρευση των τουρκικών αρχών.

Εμείς, έχοντας πάντα στο νου και τους δικούς μας αγνοούμενους, θα συνεχίσουμε το ενδιαφέρον μας για το θέμα και μακάρι να μας μιμηθούν και τα υπόλοιπα ελληνικά ΜΜΕ.

Φίλοι Αναγνώστες,

Όταν τον Απρίλιο του 1991, πρωτοκυκλοφόρησε η "Ε", η απόφαση ήταν να εκδίδεται στο τέλος εκάστου μηνός και να περιέχει ειδήσεις και σχόλια για τα γεγονότα που πέρασαν. Την απόφασή μας αυτή επηρέασε και το ότι δεν θα συμπίπταμε με τα δύο άλλα έντυπα του χώρου, τα οποία είχαν επιλέξει ως ημερομηνία εκδόσεως την 1η και την 15η του μηνός.

Δυστυχώς η απόφαση αυτή, σε συνδυασμό με τις ανεπιτρεπτες καθυστερήσεις των ΕΛ.ΤΑ, αποδείχθηκε στην πράξη λανθασμένη. Ετσι αποφασίσαμε να μεταθέσουμε σταδιακά την ημερομηνία έκδοσης στην αρχή του μηνός. Γι αυτό έπρεπε εντός του 1996 να εκδοθούν 13 αντί για 12 τεύχη της εφημερίδας. Ετσι, κατά την νεκρή περίοδο του καλοκαιριού, παρά τα προβλήματα που δημιουργούν στα τυπογραφεία και πριστήρια, οι άδειες του καλοκαιριού, εκδίδονται τρία αντί δύο τεύχη και από τον Σεπτέμβριο η "Ε" θα φθάνει στα χέρια των αναγνωστών της, στις αρχές κάθε μήνα, με ενδιαφέρουσα όπως πάντα, πλούσια και επίκαιρη ύλη.

Κάτω: Το σκίτσο του συνεργάτη μας Θανάση Ευθυμιάδη, που σχολιάζει την επικαιρότητα.

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Ο "ισλαμιστής" Ερμπακάν

Ο "ισλαμιστής" Ερμπακάν, επιτέλους πρωθυπουργός και... πολύ μελάνι χύνεται. Τόσο εδώ στην Ελλάδα όσο και διεθνώς εμφανίστηκαν αρκετοί νεόκοποι ερμπακανολόγοι και ποικιλοτρόπως ερμηνεύουν και σχολιάζουν το γεγονός.

Στην ουσία, πρόκειται για μια απλή και φυσική εξέλιξη. Η είσοδος του Κόμματος Ευημερίας στην Κυβέρνηση, είναι μια απλή διαδικασία, που έπρεπε να είχε πραγματοποιηθεί προ πολλού. Δεν είναι δυνατόν, ένα πολιτικό κόμμα που συνεχώς αυξάνει την εκλογική του δύναμη και φθάνει να γίνεται πρώτο, με αξιολογή μάλιστα διαφορά από το αμέσως επόμενο, (σε πολλές περιοχές το άθροισμα των ψήφων των δύο κομμάτων που έπονται δεν το φθάνει) να αποκλείεται από την δυνατότητα να κυβερνήσει, επειδή έτσι το θέλουν κάποιοι, που εδώ και αρκετές δεκαετίες ζουν και δρουν στο παρασκήνιο της τουρκικής πρωτεύουσας.

Για όσους ανησυχούν ή ελπίζουν, ότι τώρα στην Τουρκία θα γίνει το... μάλε θράσε, έχουμε να πούμε πως μάλλον θα απογοητευτούν. Τα υπερφίαλα μεν γοητευτικά δε, προεκλογικά συνθήματα που ακούστηκαν, δεν θα έχουν και πολύ διαφορετική τύχη από τα "Ε.Ο.Κ. και Ν.Α.Τ.Ο. το ίδιο συνδικάτο", "Εξω οι θάσεις του θανάτου" και τα τοιαύτα. Όσο για τις αλλαγές στις οικονομικές δομές της χώρας, μάλλον θα έχουν την τύχη της δικής μας "Αλλαγής". (Εδώ και τώρα, μάλιστα, αν δεν κάνω λάθος).

Όσο για τον "ισλαμικό χαρακτήρα" του Κόμματος Ευημερίας, ας μας επιτραπεί να διαφωνήσουμε. Οι ψήφοι που εισέπραξε επιπλέον και το γιγάντωσαν, είναι μάλλον ψήφοι διαμαρτυρίας, οι οποίοι σε μια κλασική, δυτικού τύπου δημοκρατία, θα προσέδρασαν στην αριστερά.

Και το ισλαμικό κίνημα; Αυτό βεβαίως και υπάρχει, όμως άλλοι είναι οι πραγματικοί εκφραστές του. Οι μελλοντικοί ψηφοφόροι και υποστηρικτές του, βρίσκονται μέσα σε όλα τα κόμματα και περιμένουν υπομονετικά την ώρα τους ενώ εργάζονται αθόρυβα και συστηματικά,

M.B.

